

83. Oly szomorú az élet...

1. Oly szo-mo-rú az é - let, Ne - ház a meg-té - rés,

Mint - ha ott fenn a men-ny-ben Nem vol - na meg-ér - tés;

Míg el nem ér - jük üd - vünk, Úgy tű - nik mesz-sze van,

De nagy ál - dás a ré - szünk Az i - lyen ó - rák - ban.

2. Az Urat forrón várjuk, Ha önmagunkra hágy;
 És átkarolni vágyjuk, Míg lélekben megáld.
 A lélek sírva küzd ott, Kér, sóhajt és könnyez,
 Mint viaskodott Jákób, Míg Izráellé lett.

3. Most tudjuk mily szármalmas, Ha Urunk nincs velünk,
Mert sorsunk oly sármalmas, És kesereg szívünk.
E földnek pusztaságát Gyötröde járnánk bé,
Ha könnyeinknek árját Nem édesítené.
4. Az Úr jól megválasztja Az áldás idejét,
A bánat után adja Mennybéli örömet;
Kegyelme esőjével Űdíti szívünket,
És sötétben fényével Vezeti léptünket.
5. A szívünk messze térne Az Úr beszédétől,
Ha néha ránk nem mérne Ama nagy terhéből,
Melyet hordott miértünk Mély alázatában,
Hogy könnyebb legyen éltünk Pályafutásunkban.
6. Az Úrnak vezetését Értsd meg alázattal,
A szárazságnak hévjét Ne fogadd panasszal;
Ő hamar küld az égből Kegyelmi harmatot,
A pusztá is megszépül, És kies rét lesz ott.

84. Az égben él a lelkem...

Előző énekre.

1. Az égben él a lelkem, Bár e testben vagyok;
Oda irányzom léptem, Menny felé haladok.
Hol kincsem, ott van szívem, Oda száll fohászom,
Míg teljesül reményem És szent vágyódásom.
2. A földnek hiúsága A lélek mételye,
Távolról van varázsa, S az, ki esik bele,
A drágakő helyébe Sarat kap biztosan;
Vigyázz, varázskelyhében Méz mellett méreg van!
3. Kedves nékem az ösvény, Mely mennybe felvezet.
A múltó öröm és fény Boldoggá nem tehet.
Azon, mi akadályoz, Fölül emelkedem;
Így érhetek csak célhoz, Mert bölccsé ez teszen.
4. Fel, szívem, nagy örömben, Mily jó lesz ott nekünk;
Át szenvedésen, vészen Az ég felé megyünk.
Bár sokan bűnben járnak, És gyönyört keresnek:
Hogy én a mennybe jussak Úgy élek s halok meg.

*Mit használ valakinek, ha mind e világot megnyerné is, ha az
ő lelkét elveszti?*

Márk 8:36.